No. 3013 Zaterdag 24 Dec. 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

KERSTMIS

Pax — Vrede. In dit simpele woord ligt het machtige geheim besloten van de feestdag van Christus' geboorte.

Vrede is de onophoudelijk weer-[illegible] de individuen en van de gehele gemeenschap.

Vrede is dat begerenswaardige bezit, waarnaar, sedert de mensheid door de zondeval de gramschap opwekte van den Schepper aller dingen, het verlangen uitgaat met dwingende kracht.

Vrede, die lijkt als een ongrijpbare schim, maar die de werkelijkste is van alle werkelijkheden.

Vrede, die het onstuimig begeren opwekt naar haar bezit, het blijvende bezit, niet als een vleugje, dat evenals een wolk voorbij trekt, maar die blijft tot aan de grens der dagen.

't Is niet nieuw dit streven, niet het gevolg van gebeurtenissen uit recente tijd, maar oud evenals de mensheid.

Het verlangen kan door zekere verschijnselen worden versterkt, opnieuw worden geprikkeld, het kan soms plotseling met nieuwe gloed opspatten, maar in wezen is het deel van het menselijk leven, sedert de eerste mens de vriendschap van God verspeelde, door zich boven zichzelf te willen verheffen, waardoor hem de paradijselijke vrede werd ontnomen en hij op aarde moest ronddolen met de herinnering aan wat hij bezat, en [illegible] verlangen naar het terug winnen daarvan.

D[illegible] lag ver boven het menselijk bereiken. Dit overschreed de einden van de beperkte macht die hij had behouden.

Om het verlorene terug te schenken was inniger verbinding met God nodig dan de mens kon bewerken.

Daarom zond God in Zijn grenze-[illegible] het aannemen van het menselijk lichaam als een omhulsel van Zijn Goddelijkheid, als een trait-d'union tussen het bedroefde mensdom en de vreugdevolle hemel. Hij moest zich vernederen en van Zijn troon afdalen, om, heel de menselijke ellende in Zijn menselijk lichaam aan de mensheid terug te geven de verloren vrede.

Daarvoor daalde Hij uit de hemel neer en wilde Hij geboren worden als de armste der mensen.

Daarvoor wilde Hij, niet als een rijke, met praal en majesteit verschijnen, maar als de minste, de kleinste, zonder ander bezit, dan een geleende kribbe met wat stró.

Dit is het mysterie van de Kerstnacht, het feest van de vrede.

Van de kribbe uit is Hij Zijn vredezending begonnen, en bij die kribbe ook stonden en staan nog diegenen voor wie Hij Zijn liefdedaad verrichtte.

Nu nog, elke Kerstmis weer, zijn er die aan de kribbe staan en met een spotlach om hun brede, zinnelijke lippen een schamper woord van minach-[illegible] te voelen aangetast door Zijn vrede.

Of anderen, die met een schouderophalen de kribbe naderen en mompelen: „Dat een God? en Vrede brengen! Onmogelijk, 't moet een dwaas zijn. In heel de wetenschap is nergens een spoor van God te ontdekken en van vrede evenmin. 't Is hallucinatie, 'n psychische afwijking, in dit wicht een God, een vredestichter te willen zien". 't Zijn de onnozelaards die een absoluut vertrouwen hebben in hun eigen verstand en er de beperktheid niet van beseffen.

Maar anderen nog zijn er, die bij de kribbe staan, die met een vloekend gebaar de gruwelijkste godslasteringen uitbraken, die de ergerlijkste blasphemiën niet grof genoeg vinden om haat te ventileren, de lasteraars en de vuilsprekers, die met modder gooien en met drek, omdat hun eigen leven als een grote ongerechtigheid is in het licht dat uitgaat van het Goddelijk Kind.

Weer anderen zijn er die in zacht geruis van zijde en schitterglanzen van juwelen bij de kribbe komen, met een charmant gebaar hun face à main voor de slappe ogen brengen, en mild voorover gebogen het wonder op het stró bekijken, om zich dan, met een uitdrukking van teleurstelling op hun poederbleke, geblaseerde gezichten, af te wenden en fatsoenlijkheidshalve iets prevelen, als: „Vreselijk interessant, zo zo, is dit nu dat Goddelijk Kind. Hoogst merkwaardig." Dit zijn de wekelingen, die hun eigen arm lijf tot een gekoesterde God hebben gemaakt en die met een welwillend, quasi-geinteresseerde houding de dingen in het leven langs zich heen zien trekken, maar die het laatste sprankje leven, waarover zijzelf nog beschikking hadden, hebben begraven onder [illegible] en een golf van parfum. 't Zijn de levende lijken, goed gevoede en chic geklede automaten met vooral veel standing en een grote kennis van politesse, die de vrede alleen kennen als een lief poeleloerig engeltje met een olijftakje in de zacht wuivende hand.

Maar toch nog anderen zijn er die bedeesd, voetje voor voetje, naar de kribbe schuifelen en een schuchtere blik wagen in dat kleine stró-kuiltje, waar het Kindje lachend hun toewenkt naderbij te komen. Zij kunnen niet. Iets is er wat hen aantrekt, wat hen facineert. Ze kunnen hun ogen niet afwenden, omdat ze voelen dat iets van de vrede uit de kribbe hun hart besluipt. Ze voelen zich gevangen door de beminnelijkheid van dat Kindje, maar iets is er ook dat hen tegenhoudt, dat hen belet zich over te geven, spontaan en onmiddellijk, dat hun knie stijf houdt, die zich moet buigen om zijn zegen te vragen. Zij hebben een driftig verlangen naar overgave aan Hem, maar de hoogmoed ligt als een rover aan de poort van hun ziel en duldt geen dee-[illegible]

Die allen echter zijn de enigen niet, die zich scharen om de kribbe. Er zijn er nog, die met een heerlijk gebaar van onderwerping zich op de knieën werpen en uitroepen: „Mijn Heer en mijn God". In wier gelaat een vreugde straalt om zoveel liefde en die het Kind begroeten als den bevrijder uit de druk der ellende, die hun onstuimig verlangen naar vrede gestild voelen in de zachte wijding van de kribbe.

Een vrede, die alle menselijke begrip tart, die uitgaat ver boven de vrede, die de wereld bieden kan.

't Is de vrede van 't Kind-zijn.

Dit is het geschenk van Kerstmis: kinderlijke vrede.

't Is de wijze bestiering van de Goddelijke Almacht, geleid door Zijn grondeloze liefde, die aan de wereld gaf het Kind als voorbeeld en hulp, dus ter navolging.

Dan ook zal het geheim van de werkelijke vrede ontsluierd worden. Dan, wanneer de mens bereid is de les van de kribbe te leren.

Maar zij zal dan van zich af moeten schudden alle decadentie, alle arrogantie en betweterigheid, om opnieuw kind te worden. Dat wil zeggen, zich weer te kunnen verheugen om goede en ware dingen, weer de glans der verrukking om iets werkelijk schoons in de ogen te voelen schitteren, weer blij, oprecht blij te kunnen zijn om de gave van het leven.

Dit zijn de geheimen van het kind, die al naar de mens dieper gaat in het aardse leven, duisterder worden, omdat hij zich steeds verder afwendt van het enige, dat alleen de vrede geven kan.

Geen uiterlijke vrede, die er alleen de schijn van heeft, die gelijkenis vertoont met goedsuligheid en vadsige toegeeflijkheid, die tracht te steunen op karakterloosheid en geestesslapte, maar een vrede, die uitstaat boven de aarde, die de dingen en gebeurlijkheden in het leven beheerst, die kam en weloverwogen de eenmaal getrokken lijn volgt, die zich door niets of niemand laat intimideren, een vrede, die met beide voeten stevig op aarde staat geplant, maar met het hoofd hoog in de wolken, dicht bij God.

Voor deze vrede ligt de sleutel in de kribbe.

Daar alleen kan het geheim ontsluierd worden, daar waar het kind spreekt: „Volgt Mij, wordt kind, en Ik zal u een vrede geven, die de wereld voor u niet bereiden kan".

Hierin bestaat de oplossing van de problemen en het bevredigen van de verlangens, als oorzaak en gevolg: „Wordt Kind en gij zult de vrede bezitten."

Indien deze les van de kribbe door heel de mensheid zal gekend zijn, zal zij geen middenpunt meer zijn, waar de teleurstellingen elkaar ontmoeten en waar aan de ene zijde de vloekende arm wordt geheven en een smalende spot wordt geuit en aan de andere zijde de knieën worden gebogen en wordt gebeden om erbarming, maar zal zij worden als het stralend symbool van broederschap en gelijkheid, van eerbied en Godsvertrouwen, en vooral van de zo hevig verlangde en door het Christus-kind gebrachte vrede — pax.

C.B.

Nieuwe Belastingverordeningen

DE MENING VAN DE STATEN

Aan het voorlopig verslag op de Landsverdordening op de Inkomstenbelasting 1938; Landsverordening op de Dividend- en Tantieme-belasting 1938; Landsverordening tot wijziging der Gebruiksbelasting-verordening 1908; Landsverordening tot wijziging der Grondbelasting-verordening 1908; Landsverordening tot nadere regeling van het beroep in belastingzaken, ontlenen wij:

Enige leden spraken er hun teleurstelling over uit, dat de aangeboden ontwerpen slechts een technische wijziging medebrengen, wat immers in het wezen der zaak geen verandering brengt. Zij hadden liever gezien, dat het Bestuur ook voorstellen om tot materiële wijzigingen te geraken waar die nodig zijn, had ingediend.

Belasting voor de Bovenwinden.

Op het gezegde, dat de herziening niet tot gevolg zal hebben, dat bevolkingsgroepen in de belasting zullen vallen, die daaronder voorheen niet vielen, maakte het Bestuur uitdrukkelijk één uitzondering, n.l. voor de bewoners der Bovenwindse eilanden. Meerdere leden konden zich daarmede niet verenigen. Deze leden deden uitkomen, dat het voorstel tot afschaffing van de directe belastingen, waaronder de inkomstenbelastingen, op de Bovenwindse eilanden, indertijd niet is uitgegaan van de personen, die destijds deze belastingen moesten betalen, doch van het Bestuur zelf, dat overtuigd was, dat in verband met de slechte economische toestand op die eilanden het niet langer in dezelfde mate belastingen mocht blijven vorderen van dat gebiedsdeel.

De laatste aanslagen in de Inkomstenbelasting, zijnde over het belastingjaar 1931/1932 gaven het volgende beeld: St. Maarten *f* 2751,50, St. Eustatius *f* 1023,50, Saba *f* 1673,50, samen *f* 5448,50. De toestand is sedert dien echter sterk achteruit gegaan; velen zijn naar de Benedenwindse eilanden geëmigreerd.

Door vereenvoudiging van de bestaande administratie zou veel meer gespaard kunnen worden dan opgebracht door invoering van de inkomstenbelasting, daar nu zeer zeker minder dan de helft zou kunnen worden opgebracht in 1931/1932. Doch in dit opzicht — aldus deze sprekers — ziet men het tegenovergestelde: men vindt thans meer gouvernements-ambtenaren op deze eilanden dan er in 1928 aanwezig waren, toen het Bestuur verklaarde, dat de bestaande administratie vereenvoudigd moest worden, en niettegenstaande de economische toestand sterk achteruit gegaan is, en er thans veel minder mensen op die eilanden woonachtig zijn dan in 1928.

En ten opzichte van de gouvernements-ambtenaren, die op die eilanden woonachtig zijn, merkten deze sprekers op, dat hun eerder een extra-vergoeding moest worden toegekend om daar werkzaam te zijn, dan inkomstenbelasting opgelegd.

Inkomsten uit N.V.s.

Evenmin zou de technische wijziging, welke de aangeboden ontwerpen medebrengen tot gevolg hebben, dat de belasting zwaarder zal drukken dan thans het geval is.

Hiermede zijn twee punten in strijd:

1o. het vervallen der vrijstelling thans geregeld in art. 12 § 1, letter n der Inkomstenbelastingverordening 1906. Immers betalen zij, die inkomsten genieten in de vorm van uitdelingen van in Curaçao, Aruba en Bonaire gevestigde naamloze vennootschappen, enz. nu over deze uitdelingen geen inkomstenbelasting: deze wordt — aldus verscheidene leden — ingevolge art. 49 der verordening geheven van de naamloze vennootschappen, enz. zelve en komt zo indirect te hunnen laste. Men kan dan ook — aldus deze leden — zeggen, dat de belanghebbenden: aandeelhouders of andere deelgerechtigden in de winst, ter zake van deze uitdelingen 8% betalen, gelijk aan het maximum van het bestaande tarief. Hieruit vloeit voort, dat de inkomsten ontleend aan naamloze vennootschappen, enz. ook thans reeds zwaarder belast zijn, dan de baten uit andere bronnen van inkomen.

Bij de voorgestelde regeling zal dit nog veel erger worden. Immers zullen de naamloze vennootschappen, enz. als voorheen ten volle 8% over alle uitdelingen te betalen hebben, maar de bestaande vrijstelling voor deze uitdelingen bedoeld in art. 12, § 1 n. Inkomstenbelastingverordening 1906 vervalt, met het gevolg dat de belanghebbenden, wier inkomen meer bedraagt dan *f* 20.000.— over het betrokken gedeelte van het inkomen ten tweede male 8% zullen hebben te betalen.

Stortingen in Spaarfondsen.

2o. de wijziging ten aanzien van de stortingen in spaarfondsen en de rente van die stortingen, in dier voege, dat daarover inkomstenbelasting zal moeten worden betaald.

Het scheen enkele leden in dit verband echter wel zeer gewenst, dat deze kwestie nader beschouwd wordt, opdat men zich zal kunnen realiseren welke betekenis een dergelijke wijziging heeft voor den belastingbetaler en in hoeverre zij past in het stelsel der wet.

In de eerste plaats werd er op gewezen, dat het „genot", hetwelk degenen, die verplicht zijn deel te nemen in de spaarfondsen, van hun aanspraak op een tegoed bij deze fondsen hebben, wel zéér betrekkelijk is. Voor zover het Curaçao betreft is de regeling aldus, dat over het tegoed eerst na afloop der dienstbetrekking kan worden beschikt, en dat tevoren cessie of verpanding van het tegoed verboden is op poene van verbeurte van het grootste deel daarvan. De reden is duidelijk: de verzorging voor den ouden dag blijve intact tot den ouden dag. Maar het gevolg is, dat, zolang niet daadwerkelijk over het tegoed kan worden beschikt, het recht op het tegoed bevroren is. In tegenstelling met allerlei andere vorderingen, die de rechthebbende vooralsnog niet kan toucheren, doch die hij wel kan verkopen of belenen, kan de aanspraak op het fondstegoed op generlei wijze en tot generlei bedrag te gelde worden gemaakt. En aangezien de deelname aan het fonds zolang de dienstbetrekking duurt obligatoir is, kan de belastingplichtige het recht op deze „ten eigen bate belegde" gelden ook niet eerder tot ontdooiing brengen.

Dit betekent, dat, zolang het tegoed niet opvorderbaar is, de draagkracht van den rechthebbende er niet door wordt vergroot. Maar tot zolang ontbreekt dan ook de rechtsgrond voor belasting als inkomen.

Van aanspraken, tijdens de uitoefening van de dienstbetrekking ontstaan op een toekomstig pensioen, zal geen inkomstenbelasting worden geheven. Dit laatste vindt een redelijk argument in de overweging, dat later het jaarlijks pensioen zelf belast zal worden. Deze overweging geldt echter evenzeer in het geval, dat de voorzieningen voor den ouden dag niet in de vorm van pensioen worden ontvangen, maar in de vorm van een uitkering ineens. Met dit bedrag moet de oude dag veilig gesteld worden.

Andere leden konden zich met dit betoog volkomen verenigen.

Weer andere leden vroegen zich af of het storten van 20% van het inkomen voor den ouden dag niet wat veel is, en of de fiscus dat wel zou mogen accepteren. Zij wezen er in dit verband

op, dat de stortingen voor de ambtenarenpensioenen 5% van het inkomen bedragen. En wordt — aldus deze leden — door de regeling dat naast een uitkering in eens ook nog pensioen genoten wordt aan een spaarfonds niet meer het karakter van een spaarpotje gegeven?

De leden het eerst aan het woord merkten naar aanleiding hiervan op, dat zowel de uitkering in eens als het pensioen bestemd zijn voor den ouden dag. Zij bestreden de stelling, dat de stortingen voor de pensioenen der ambtenaren slechts 5% van het inkomen bedragen, aangezien het Land meer dan dat bijdraagt. En, is het waar, dat in het spaarfonds (voorzieningsfonds) 20% van het inkomen gestort wordt, volgens de voorgestelde regeling zullen de contribuanten naar reden van 110% van hun werkelijk inkomen plus de rente van het kapitaal in het voorzieningsgfonds gestort, inkomstenbelasting moeten betalen.

Intussen zouden, zo betoogden de leden het laatst aan het woord, de leden van een dusdanige spaarfonds, zo de stortingen, welke in dat fonds gedaan worden, geheel van belasting worden vrijgesteld, in een bevoorrechte positie komen te verkeren tegenover hen, die premies voor levensverzekering, lijfrente of pensioen, niet met een bron van inkomen in verband staande, te betalen hebben, waarvoor een limiet is gesteld van 5% van het inkomen, met een maximum van ƒ 200,—, tot welke bevoorrechten bereids zq, die pensioenstortingen doen, welke afgetrokken worden van de traktementen, enz. behoren. Uitgaande van de opvatting, dat de ouderdomsvoorziening van pensioengerechtigden volledig gedekt wordt door hun verplichte pensioenstortingen, verklaarden deze sprekers zich bereid mede te werken tot een regeling, waarbij alle categorieën ongeveer gelijke vrijstelling genieten, aldus: de personen die verplichte pensioenbijdragen storten, waarmede hun traktementen, enz. worden verminderd, een vrijstelling van 5% van hun inkomen, met een maximum van ƒ 200.—, en anderen (daaronder begrepen leden van spaarfondsen) 8% van hun inkomen met een maximum van ƒ 1000.—. Een moeilijkheid bleef in dit verband nog over ten aanzien van de ambtenaren die niet onder de nieuwe pensioenregeling vallen en wel deze, dat de storting voor weduwen- en wezenpensioen voor hen niet verplichtend is. Deze sprekers vroegen of het Bestuur niet een middel zou weten om ook hen in evenvermeld systeem in te passen.

Meerdere leden herhaalden de reeds vroeger geuite wens tot afschaffing van de Gebruiksbelasting.

Een lid zou in verband met de tegenwoordige hoge huren de minimumgrenzen van de belastbare huurwaarde (art. 12) willen verhogen.

Enkele leden verzochten om een geldende tekst, zowel van de Gebruiksbelastingverordening 1908 als van de Grondbelastingverordening 1908.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

De politiek in Europa wordt in de laatste dagen getekend door binnenlandse kabinetsmoeilijkheden, zowel in Engeland als in Frankrijk.

In Engeland heeft de nationale liberale groep haar wantrouwen uitgesproken in het beleid van de minister van oorlog Hore Belisha; zodat het niet onmogelijk is, dat we daar voor de Kerstdagen nog een kleine kabinetscrisis zouden krijgen.

In Frankrijk is Donderdag een motie van vertrouwen aan de orde geweest voor het ministerie Daladier; een motie, welke slechts met 291 tegen 284 stemmen werd aangenomen en wanneer de onthouders van stemmen bij de tegenstemers zouden gerekend zijn, dan was dit ministerie gevallen. Het ging om de financiele wetten van Reynaud. Men ziet echter wel uit deze cijfers, dat de positie van Daladier nu niet zo heel goed gevestigd is.

Duitsland heeft een protest aangetekend, we weten niet meer het hoeveelste al, tegen anti-Duitse uitlatingen van vooraanstaande Amerikaanse burgers. Het ging thans over de uitdrukkingen van de Heren Ickes en Cleveland, die werkelijk niet mals waren. Maar voor de zoveelste maal ook werd door de Amerikaanse regering een voor Duitsland onbevredigend antwoord gegeven, zodat de verhoudingen tussen beide landen momenteel zeer gespannen is.

Het is maar goed dat beide landen ver van elkander liggen, en misschien ook dat de komende Kerstdagen weer misschien „Vrede op aarde" kunnen brengen.

En hiermede hebben we de politieke gebeurtenissen van de laatste dagen geschetst. Veel conclusies zijn er nog niet aan vast te knopen, omdat we moeten afwachten, hoe deze feiten zich verder zullen ontwikkelen.

We willen daarom eens de aandacht vestigen op een gebeurtenis, die al enkele weken oud is, maar waarvan we dezer dagen eerst merkwaardige Engelse beschouwingen in handen kregen, n.l. het feit dat Mgr. Godfrey, rector van het Engels college te Rome benoemd is tot Apostolisch Delegaat in Engeland.

Dat de Katholieken zich over zulk een benoeming zeer verheugen, spreekt vanzelf; niet omdat zij redenen hebben ontevreden te zijn over de bestaande toestand, waarbij de Aartsbisschop van Westminster niet officieel als vertegenwoordiger der Pauselijke diplomatie tegenover de Britse regering optreedt; doch omdat uit de benoeming blijkt, dat Rome de betekenis van de Katholieke Kerk in Engeland, als steunpunt voor het Katholieke Europa erkent, en — wat niet minder belangrijk is — dat de Britse regering in nog hoger mate dan zij sinds 1914 reeds doet — waarde hecht aan het Vaticaan als moreel-politieke macht in Europa.

Het prestige, niet zozeer van de Engelse katholieken als wel van „het katholicisme" is de laatste jaren in Engeland zeer merkbaar toegenomen. De oorzaken hiervan zijn op zichzelf grotendeels van minder verblijdende aard. Een der voornaamste is gelegen in het voortdurende conflict tussen de nazistaat en de Katholieke Kerk in Duitsland. Dit heeft ten gevolge, dat velen pro-katholiek worden, omdat zij anti-nazi zijn. Maar deze toenemende sympathie heeft bovendien een positiever grondslag in de bewondering, welke opgewekt is door de houding van vele Duitse bisschoppen en in het bijzonder natuurlijk door die van kardinaal Faulhaber.

Een andere oorzaak is deze, dat de Paus tegenwoordig een zeer „goede pers" heeft. Zijn uitlatingen over zekere aspecten der nazi-politiek, zijn krachtig verzet tegen de aanvaarding ener ras-politiek door Italië, de herhaaldelijk door de Engelse pers weergegeven beschouwingen der „Osservatore Romano", en meer in het bijzonder de houding, door den Paus persoonlijk en door het Vaticaans orgaan aangenomen tijdens Hitler's bezoek aan Rome, zijn de oorzaak dat de massa van het Engelse volk in den H. Vader en diens diplomatie voorvechters zijn gaan zien van grote beginselen, welke ook den Engelsman dierbaar zijn.

De „Daily Mirror", een veel gelezen blad dat echter, ondanks zijn reusachtige oplage, niet als een belangrijk politiek orgaan beschouwd kan worden, heeft reeds meer dan eens gepoogd haar lezers (die voor een zeer groot deel lezeressen zijn) een juister denkbeeld bij te brengen omtrent de positie van den Paus. In het bijzonder is zij opgekomen tegen de neiging om den Paus verantwoordelijk te stellen voor allerlei internationale gebeurtenissen, die niet in de smaak van het publiek vallen, en waarvan men schijnt aan te nemen dat de Paus ze goedkeurt omdat hij niet poogt ze met de legers, die hij niet heeft, te voorkomen. Zij is ook opgekomen tegen de bijna nog dwazere neiging om den Paus te verwijten dat hij „niets doet", en hem te verwijten dat hij zich met politiek bemoeit, wanneer hij wèl „iets doet". Enige maanden geleden publiceerde het blad een zeer populair geschreven, en tevens een zeer voortreffelijk artikel, met het portret van den Paus, en als opschrift: „Kanker niet langer tegen dezen man".

Thans drukt hetzelfde blad een artikel af, door den Eerw. George Braithwaite, Anglikaans geestelijke te Oldham, geschreven naar aanleiding van de benoeming van een Apostolisch Delegaat.

De schrijver begint met vijf „feiten" te noemen:

1e: hij zal de eerste Pauselijke vertegenwoordiger zijn sinds 400 jaar geleden de grootste en bitterste godsdiensttwist die in het Christelijke tijdperk uitbrak;

2o: er zijn ongeveer 3.500.000 katholieken in Groot-Brittannië en Noord Ierland; het aantal bekeerlingen bedraagt jaarlijks ongeveer 11.000;

3o: meer dan 50 jaren lang zijn systematisch pogingen in het werk gesteld de bressen tussen de verschillende Christeijke secten te stoppen, en de hereniging van het Christendom tot stand te brengen;

4o: gedurende de laatste jaren heeft in zekere delen van Europa een vervolging van de Katholieke Kerk plaats gehad, welke in hevigheid alleen overtroffen wordt door die der Joden; er heeft zelfs een algemene aanval op het Christendom plaats gehad;

5o: het meest schokkende feit: het Christendom moest zijn leven verdedigen — nu! vandaag!

Tegenover zich ziet het geschaard de machten van de nieuwe cultus van het collectivisme — de dictaturen — geholpen door een morrend paganisme achter onze eigen linies. Zo sterk zijn deze krachten dat Christenen — kerken zowel als individuen — schouder aan schouder zullen moeten staan, opdat het Christendom in leven zal blijven.

En het is daarom dat de schrijver „de voorgenomen komst van een Pauselijk vertegenwoordiger, en zelfs (sic!) de bloeiende toestand der Katholieke kerk in Engeland, goed nieuws noemt."

De schrijver is een Anglikaans geestelijke.

Maar niets schenkt groter voldoening dan van harte in te stemmen met diegenen, met wie men het niet eens is.

„Neen, ik ben niet pro-Rooms!" roept de Eerw. Braithwaite uit (hij is het wèl, maar hij heeft groot gelijk het niet te willen inzien) „Ik ben niet pro-wat-ook, behalve pro-christendom en vrede op aarde (ziet gij wel? hij is pro-alles!) Geen vrede of ander ideaal zal ooit verwezenlijkt worden door de brute kracht en de massa hypnose van het totalitairisme of door de nijdige dwerg-bokkesprongen van het in eigen land gekweekte paganisme. Eén misverstand hebben deze anti-godsdienstmensen gemeen: zij beschouwen het Christendom als iets versletens en verouderds. Zij beschouwen het als een lege kist — als een voorwerp, waarop men staat om iets hogers te bereiken.

„Maar is er niets hogers! En hoe meer het Christendom vertreden wordt, hoe meer het zich doet gelden".

Hij herinnert aan de drie eeuwen van weergaloze vervolging, waaraan de Christelijke kerk bloot gestaan heeft, tot keizer Constantijn bekeerd werd.

Maar de kerk hield nimmer op te groeien.

„Is het al te pessimistisch", vraagt hij, indien men, het Mene tekel op de muur ontwarend, datgene voorziet wat reeds werkelijkheid is — vervolging?

„En is het al te optimistisch indien men ervan overtuigd is, dat vervolging het Christendom nieuwe vitaliteit zal schenken?"

Moeten wij het niet eens zijn met dezen man, met wien wij niet instemmen' Nieuwe vitaliteit... dank zij vervolging. Al te vaak horen wij Engelse katholieken met stupide trots verkondigen hoe prachtig het is, dat een katholiek — de hertog van Norfolk — de eerste Hertog van het Rijk is, en dat er zoveel katholieke markiezen en baronnen zijn. Brave mensen, ongetwijfeld, al hebben zij grote kastelen. Maar nu en dan wat vervolging zoals in Ulster — kan de kerk meer goed doen dan alle hertogen en markiezen tezamen. Zelfs de hertogen en markiezen kunnen er... nieuwe vitaliteit door krijgen!

Wat nu ook de overkomst van een Delegaat als nuchter feit betekenen moge, in zijn persoon komt wellicht een „teken uit Rome", meent de Eerw. Braithwaite. Een teken, dat het Christenvolk een vaster denkbeeld begint te krijgen van de tot zijn wezen behorende broederschap. Het eerste diplomatieke contact wordt geschapen tussen twee takken der kerk, die nog op zekere leerstellige punten scherp tegenover elkaar staan. Het is ook een teken, dat het denkbeeld van Christelijke hereniging niet langer beschouwd kan worden als hoopschenkend speelgoed. Het is een dringende noodzakelijkheid voor het geestelijk en lichamelijk welzijn van het mensdom. Als de krachten van den anti- Christ mobiliseren — gelijk zij thans gemobiliseerd zijn — dan slaan zij toe met elk wapen; niet alleen met staal en bommen, maar met arglistige overreding, met aantrekkelijke propaganda; zij zaaien het geestelijk giftige zaad van tweedracht en haat. Niet voldoende is het dus hun aanvallen af te wachten achter versterkingen met materiele herwapening. Geestelijke herwapening en een bondgenootschap van Christelijke kerken en volken zijn dringend noodzakelijk. Dit is geen tijd om te redetwisten over theologische subtiliteiten. Zoals partijpolitiek opgeschort wordt in tijd van nationale crisis, zo moeten leerstellige argumenten onverbiddelijk op de achtergrond geschoven worden, als 't Christendom zelf op het spel staat.

„Er is één stem, waaraan zelfs gewapende dictators vroeger of later het oor moeten lenen: de verenigde stem van het volk.

„Er is één ding dat allen verenigen kan: een gemeenschappelijk ideaal.

„En ik zeg dat het 't ideaal is, dat opgehouden wordt door Christus!"

Aldus reageert een Anglikaans geestelijke op de komst van een Apostolisch Delegaat naar Londen. Hij staat ver van Rome af, en toch: Rome heeft gesproken!

CURACAO.

INTERNATIONAL OPERA GUILD.

Voor een tamelijk bezette zaal gaven drie leden van bovengenoemd gezelschap Woensdag onder auspiciën van de Kunstkring hun eerste uitvoering in Roxy. De Gouverneur woonde met Mevrouw en Mejuffrouw Wouters de uitvoering bij.

De Heer Gronemeyer, voorzitter van de Kunstkring opende de avond met een welkomstwoordje voor den Gouverneur met familie, waarna hij een uiteenzetting gaf van wat de Opera Guild is.

De directeur Paul Csonka heeft in Europa een aantal jonge, enthousiaste kunstenaars bijeen gebracht, bezield met het nodige idealisme, om de plat getreden paden van het operabedrijf te verlaten, om nieuwe moderne opvattingen te volgen.

Het eigenaardige van het Guild is, dat er niet enkele „sterren" zijn waaromheen de mindere godheden zich groeperen. Elk lid van het „gilde" is een meester, die zijn eigen plaats inneemt.

Het programma van de eerste avond opende met vier liederen van Schubert, gezongen door Leo Weith, gevolgd door liederen van Hugo Wolf, uitgevoerd door Grete Menzel. Hoewel beide kunstenaars in deze liederen toonden heel bijzondere stemkwaliteiten te bezitten, wil het ons toch voorkomen, dat liederen-zingen niet de sterke kant is van de leden van het Guild. Hun zeer bijzondere kwaliteiten bleken eerst na de pauze toen aria's uit Othello, uit Il barbiere di Siviglio door Weith en fragmenten uit Der Freischuetz en uit Madame Butterfly door Grete Menzel werden uitgevoerd. Men zou moeilijk kunnen zeggen, wie hier het grootst was.

Van de twee Duetten uit Il trovatore en Die Zauberfloete, was vooral het laatste van een sublieme schoonheid, dat con amore herhaald werd.

Walter Taussig aan de vleugel, de leider van dit kleine gezelschap, was onovertroffen. Een beter samenspel is niet denkbaar. De niet lichte begeleiding werd gespeeld met een virtuositeit, die bewondering afdwong. Het geheel was een avond van hoog kunstgenot, die prachtige beloften inhoudt voor de volgende uitvoeringen. Want, zoals Dr. Gronemeyer in zijn openingswoord opmerkte, was deze avond eigenlijk meer een kennismaking. De volgende week krijgen we dan de echte opera: Il Segreto di Susanna van Ermanno Wolff-Ferrari.

Ongetwijfeld zullen de muziekliefhebbers kunnen genieten van het beste wat het Guild geven kan.

Ten slotte zal de derde avond behalve aan dans-dramatische kunst van Trudy Goth gewijd zijn aan een groot koorwerk, Cantate No. 57 van Joh. Seb. Bach, waarbij het IDO-kwartet en het IDO-koor hun medewerking zullen verlenen.

Laat niemand verzuimen deze avonden van grote kunst bij te wonen. Men zal zich niet te beklagen hebben.

Ten slotte past hier een woord van dank aan de actieve kunstkring, die ons met deze avonden dit jaar al de derde [illegible]

PAROCHIE KERK GROOT KWARTIER.

Eerste Kerstdag.

3 uur plechtige Nachtmis
5 uur H. Mis voor de Portugezen
7 uur Kindermis
8.15. uur plechtige Hoogmis
7.30. uur plechtig Lof.

Tweede Kerstdag.

6 uur Stille H. Mis
7 uur Gezonen H. Mis.

Protestantsche Vereeniging voor Liefdadigheid en Maatschappelijk Werk.

Nijverheidsschool voor Meisjes.

Op Jan. a.s. zal een aanvang gemaakt worden met de volgende cursussen:

1. **Meisjes vakcursus.**
   Volledige vakopleiding. 4 lessen van 3 uur per week. Cursusduur 3 jaar. Na examen uitreiking van diploma. Schoolgeld f 2.50 per maand. Toelating na 6 jaar onderwijs.
2. **Meisjescursus.**
   Vervaardigen en patroonteekenen van onderkleeding, huishoudgoed, kinderkleeding en bovenkleeding. 2 dag- of avondlessen van 2 uur per week. Cursusduur 2 jaar. Lesgeld f 2.50 per maand. Toelating na een of meer jaar ULO of Mulo-onderwijs.
3. **Cursus voor volwassenen.**
   Vervaardigen en patroonmaken van kinderkleeding. 2 dag- of avondlessen van 2 uur per week. Cursusduur 6 maanden. Lesgeld f 6.-- p.m.
4. **Damescursus.**
   Voor het maken van patronen, het knippen en vervaardigen van bovenkleeding. 2 dag- of avondlessen van 2 uur per week. Cursusduur 6 maanden. Lesgeld f 7.50 p.m.

Het ligt in het voornemen bij genoegzame deelname handnijverheidscursussen te openen (weven, batikken, leerwerk, e.d.).

De school is toegankelijk voor **alle** gezindten.

Meisjes, die het schoolgeld niet kunnen betalen, worden gaarne kosteloos toegelaten.

Inlichtingen bij de Directrice Mej. N. JOL, in het schoolgebouw (Scharlooweg 76 bij het Waaigat) op 27, 28, 29 en 30 Dec. 's morgens van 9--11 en 's avonds van 7½ -- 9 uur.

AANBESTEDING.

De Directeur van Openbare Werken zal op Donderdag 29 Dec. '38 des namiddags te twee uur ten zijnen kantore te Parera in het openbaar aanbesteden:

het bouwen van een Openbare MULO School (Wilhelminaschool) te Willemstad-Curaçao.

Bestek en teekeningen zijn vanaf heden verkrijgbaar ten kantore voornoemd tegen betaling van f. 20 per stel. Restitutie per ongeschonden stel, binnen drie dagen na aanbesteding ingeleverd, f. 19 per stel.

Inlichtingen volgens bestek.

De Directeur van Openbare Werken,

J. TEN BRINK.

MET KERSTMIS NAAR........ OU L'ON S'AMUSE!!!

Dit is een regel uit een Curaçaos vrijzinnig dagblad; maar wat boekdelen spreekt. Kerstmis in een club!! Met enige uitstekend in de stijl gehouden feestelijkheden!!! In de stille, heilige Nacht[illegible] met medewerking van een bepaald orkest!! En vanzelfsprekend de grote attractie van een uitstekend Xmasdinner.

Alles „uitstekend"! Ver uitstekend boven de arme kribbe in Bethlehem. En een lawaai uitstekend boven het schreien van het Kerstekind.

Zo zal aan de ene zijde van onze St. Annabaai het schreien van dit Kind gesmoord worden, terwijl aan de andere zijde daarvan in het monasterium Zusters de Lauden zullen zingen, de voortzetting der eeuwen van de gezongen blijdschap, sinds de hemel muziek en Engelen uitstortte.

Het Kind van Bethlehem schreit. Wie troost het, wakker geworden ook hier op Curaçao, tussen 't tumult van de jazz-band en de spektakels, die ook hier de hemelse nacht zullen verschrikken?

Niet ten onrechte vergeleek een schrijver een dergelijke viering van de Kerstnacht, met een neerleggen van dit Kind „tussen het mode-wild en bête applaus van een publiek, dat in het naaste restaurant chez Herode juist zijn kerstgans heeft besproeid met de Italiaanse wijn der lacrimae Christi.

Want dit is de mondaine nacht van de herdoop in christelijke wijn. Het Kind moet uit het geheim van God en zijn uitverkoren menselijke familie worden gelicht om voor het gemeengoed van genot te worden engeënsceneerd.

Ook in clubs op Curaçao!

Waar deze week in onze volksvertegenwoordiging nog gesproken werd van „Christelijk staatkundige beginselen" en door de tegenpartij van de vestiging van het Koninkrijk Gods".

Men vroeg mij een artikeltje te schrijven tegen deze moderne viering van de Kerstnacht, waarvan de advertenties en aankondigingen in onze plaatselijke bladen stonden.

Maar met den priester Henri de Greeve moet ik zeggen „Hoe kan dat? De „moderne" mens is zo onsympathiek. Is hij eigenlijk nog wel een mens? En is er nog wel enig verband tussen hem en dat hoogfeest. De liefde komt immers maar van één kant; van Hem die mens werd ook voor den modernen mens. Aan de andere kant is er geen reactie op die liefde. Misschien een pose.

Er kwam een meisjes-studente bij me, aldus Henri de Greeve:
Vroeger was ze vroom als een kerkkaars en even smeltend. Nu was ze hard als een spijker. Ze ging nog naar de kerk, maar... om de familie. Alles liet haar koud.

De kerkdienst vond ze een vertoning; biechtende mensen belachelijk.

Priesters in de zielzorg krijgen voortdurend te doen met deze stemmingen.

Zij voelde zich niet gelukkig, ontevreden, beter: onbevredigd.

Ik zei haar met het a.s. Kerstfeest bij de kribbe de stemming van haar kinderjaren terug te vinden.

„Ach neen", zeide ze, hautain, met een zekere verachting, „nur keine Stimmungsbilder". Asjeblief geen stemmingsbeelden.

Realiteiten dan? Werkelijkheden?

Ja, realiteiten!

Hoe kon ik haar de rust teruggeven? Onmogelijk! Er bestond voor haar maar een realiteit. Dat was — zij zelf.

Onbevredigd ging ze heen.

Er is geen Kerstmis voor de hoogmoedigen. De enige betekenis van Kerstmis is: „God mens geworden", dus:

een les van nederigheid,
een goddelijke predikatie van offer,
een vermaan tot versterving.

Ook een les van barmhartigheid; maar die verstaan ze niet. Want de hoogmoedige meent die barmhartigheid niet nodig te hebben. Die énige betekenis lieten ze los. Daarmede kwamen ze aan de buitenkant der dingen. Daarmede wordt het kribbetje met de herders en het Kindje en Jozef en Maria Neurenberger speelgoed; en zij die er om knielen worden in hun ogen dwazen of naïevelingen.

En de aanbiddelijke werkelijkheid wordt een stemming, waarmede onze moderne mens met zijn efficiency, zakelijkheid en nuchterheid heeft afgerekend.

Zet de Society-grootheid bij de Kribbe. Als hij niet een vroom en eenvoudig man is, bestaat er maar één belang: zijn standing en zijn geld. De hoogmoed zal hem verharden tegen Het Kind, waaraan hij onbewust zal kwalijk nemen, dat zijn grootheid en superioriteit boven de anderen maar een pose is; klatergoud en schijngrootheid. Met een bittere glimlach van spijtigheid beziet hij het Kind, dat de voorkeur geeft aan de armen van geest.

En vervreemd draait hij zich af.

Zet „den beschaafden" bij de kribbe. Als hij niet een vroom man is, en een eenvoudige, is beschaving alles; al het andere niets. Hun pretentie is gefundeerd op de polijsting van hun optreden, op het formalisme, waaraan ze als aan de enig-zaligmakende etiquette-van-den-beschaafde vasthouden. Het zijn dezelfden die, als ze pelgrimeren naar Lourdes, niet kunnen meeroepen met de eenvoudigen in enthousiaste kreten; die een rozenkrans een vervelend gebed en een litanie een dwaasheid vinden, waarover ze zich, als over elke andere kinderlijke uiting, generen tegenover andersdenkenden. Ze zijn er aan ontgroeid; ze voelen zich te hoog, te beschaafd, te ontwikkeld, te intellectueel om hun hart open te stellen voor de ontroeringen, die hun dienstmeisje en de loopknecht ook kan hebben.

De te respecteren hoogte die ze bereikten in het leven zijn de verworven standpunten, die voor een vroom mens pas het startpunt zijn voor de hemel, maar voor hen, de hoogmoedigen, de bergtoppen, waarop zij definitief hun blijvende woonplaats maakten als centraal punt van hun vermeend wereldje; of het voetstuk waarop zij zich ter eigen verheerlijking en adoratie ten toon stellen.

Laat zo de hele wereld van gefingeerde grootheid en onondersteunde pretentie, van schijn zonder wezen, van waan zonder werkelijkheid, van vorm zonder ziel, van phraze zonder zin, van geld zonder ideaal, van hoogte zonder diepte, van actie zonder innerlijkheid, van woorden zonder gedachten, van intellect zonder geloof, van beschaving zonder ernst — laat zo alles wat zijn gebrek aan innerlijkheid en soliditeit tracht te maskeren met een surrogaat van tóch bederflijke belangrijkheid, langs de kerk voorbij gaan — het zal voor hen geen Kerstmis zijn. Dát Kind is te eenvoudig, de waarheid van het mysterie blijft voor hen verborgen en er rest hun niets anders dan van de kribbe de vlucht te nemen in smoking en baljapon naar het feest van Reveillon, in club Zus en Zo, een feest van Champy en luchtballonnetjes.

Ze zijn terechtgekomen aan de buitenkant der dingen.

Maar de eenvoudigen zijn de uitverkorenen. Over hen gingen de zaligsprekingen. Zij worden voortdurend gevraagd om de grote wereldcrississen op te lossen — Bernadetta in Lourdes, Margaretha Maria in Paray-le-Monial, Theresia in Lisieux. Zij maken de aarde groot. En volgens Gods uitdrukkelijke bevestiging, worden zij gebruikt om de „wijzen" volgens de wereld te beschamen.

Die worden geroepen bij de kribbe. Zij erkennen in hun eenvoud dat de enige realiteit in de wereld is: God — mens-geworden. Daarom is voor hen de kribbe geen Neurenberger speelgoed.

Laten we allen opgaan in de **oude kinderlijke** stemming en mochten de zeer vele moderne mensen, **naast** de armen en de **eenvoudigen** zich zelf terugvinden bij de kribbe en daarmede de Vrede, die is: aan alle mensen van goede wil.

RODE KRUIS.

Wederom heeft het Rode Kruis, zoals de vorige jaren, een Kerstgeschenk voor de Weeshuizen alhier, en voor enkele liefdadigheidsverenigingen bestemd.

Naar wij horen, verwacht de Vereniging in begin 1939 een nieuwe Enquetrice uit Holland, bestemd voor Aruba, ter bestrijding van de T.B.C. aldaar.

NIJVERHEIDSSCHOOL VOOR MEISJES.

Men verzocht ons opname van het volgende:

De reeds lang in bewerking zijnde plannen van de Protestantse Vereniging voor Liefdadigheid en Maatschappelijk werk om te komen tot het openen van een Nijverheidsschool voor meisjes, zullen binnenkort in vervulling gaan. 9 Januari a.s. wordt de school eegaan. 9 Januari a.s. wordt de school gegebouw Scharlooweg 76.

Ongetwijfeld bestaat er aan een meisjes-nijverheidsschool in onze samenleving een grote behoefte; niet alleen voor de meisjes, die van de lagere school afkomen, maar ook voor hen, die wat ouder zijn en mogelijk een of meer jaren uitgebreider onderwijs hebben genoten. Bovendien is ook gedacht aan „volwassenen"; meisjes, jonge moeders, dames, die een bepaalde cursus willen volgen.

Begonnen zal worden met een viertal cursussen, n.l.:

een meisjes-vakcursus met diploma-opleiding,
een meisjescursus voor onderkleding, huishoudgoed, kinder- en bovenkleding,
een „volwassen" cursus voor kinderkleding,
een damescursus voor costuumnaaien

De eigenlijke school zal gevormd worden door de eerst genoemde cursus. Meisjes, die de lagere school achter de rug hebben en een volledige opleiding zoeken, kunnen na bedoelde cursus drie jaar gevolgd te hebben examen afleggen en daardoor een diploma verkrijgen als huis- of costuumnaaister.

Het schoolgeld voor deze cursus is zeer laag gehouden, n.l. ƒ 2,50 per maand. Meisjes voor wie het genoemde bedrag een bezwaar zou zijn, worden gaarne kosteloos ingeschreven.

De tweede genoemde cursus is in de eerste plaats bestemd voor meisjes, die iets ouder zijn, die wat meer onderwijs genoten hebben, dan alleen lager onderwijs (elk geval zal op zich zelf beoordeeld worden en het ligt geenszins in de bedoeling star aan de genoemde eisen vast te houden) en niet in de eerste plaats een opleiding verlangen, waardoor zij in staat zullen zijn zich als „naaister" te vestigen en in eigen onderhoud te voorzien. De tweede cursus zal geven voor iedere toekomstige huisvrouw een alzijdige opleiding in de naaldvakken.

De andere genoemde cursussen, die zeer zeker voor uitbreiding vatbaar zijn, hebben meer het karakter van aanvullende cursussen en zijn dan ook veel korter van duur.

De school stelt haar cursussen open voor meisjes en dames van alle gezindten.

Voor een goede en makkelijker organisatie heeft het bestuur der P.V. een zelfstandig schoolbestuur aangezocht, hetgeen is samengesteld uit de dames: Mevr. M. V. Boom-Führing (penningmeesteresse), Mevr. N. Th. Rustige-vanZuylen en Mej. S. F. Schotborgh, alsmede de heren: Mr. F. Ph. Bichon van Ysselmonde, M. Rosema (secretaris), J. Rustige (voorzitter) en C. N. Winkel.

Tot directrice is benoemd Mej. N. Jol, wier bevoegdheden en werkzaamheden in Nederland goede verwachtingen alleszins waarborgen.

Mogelijk, dat in de naaste toekomst de school uitgroeit tot een volledige huishoud- en industrieschool; de plannen voor de huishoudafdeling blijven althans voorlopig nog in studie.

Voor nadere gegevens verwijzen wij gaarne naar de advertentie in dit blad en delen nog mede, dat de directrice der school gaarne bereid is nadere inlichtingen te verschaffen op 27, 28, 29 en 30 Dec. des morgens van 9 tot 11, en 's avonds van 7½ — 9 uur in de benedenverdieping van het gebouw Scharloo 76 (Huize Maria).

R.

DIRECTEUR OPENBARE WERKEN.

Naar we vernemen heeft de Heer Ir. Petit, waarvan we enkele weken geleden de benoeming meedeelden als Directeur van Openbare Werken alhier, zich voor deze functie teruggetrokken.

C.V.B.-NIEUWS.

De C.V.B. deelt ons mede, dat a.s. Maandag, 26 December 1938 een voetbalwedstrijd zal plaats hebben op het terrein Mundo Nobo tussen de eerste elftallen van R.C.C. en B.O.Y.S.

Aanvang: 4.30 uur. Toegang: Vrij.

EERSTE STEENLEGGING KAPEL.

Donderdagmiddag had in het St. Elisabeths gasthuis alhier de eerste steenlegging plaats van de nieuwe kapel. Deze plechtigheid werd verricht door Z. Hoogw. Excellentie Mgr. P. I. Verriet.

Het was een intieme plechtigheid, waarbij alleen het Bestuur en de Zusters van het Gasthuis tegenwoordig waren.

PONTIFICALE H. MIS.

Op Zondag a.s., eerste Kerstdag, zal in de kathedraal op Otrobanda om 9 uur de plechtige pontificale H. Mis plaats vinden.

GESLAAGDEN.

Na de Cursus gegeven door Mevr. Schoorl op het pensionaat Welgelegen slaagden voor het schooldiploma Clause Coll. de Eerw. Zuster Marie Ange en de dames Gerarda J.M. ten Brink, Gabriela Garcia, Annie Heese, Nieves Ocando, Carmen J. Pacheco, Bertha Rigaud en America Rojas.

NIEUW BLAD.

Verschenen is de voorbode van een nieuw blad, „de Goede Stem", wat op 1 Januari 1939 zal beginnen te verschijnen onder redactie van den Hr. R. L. G. Heinze, een Surinamer alhier. Volgens het woord vooraf schijnt het blad speciaal te zijn voor Surinamers.

Ons welkom.

DAGEN VOOR KERSTMIS OP CURAÇAO.

De dagen voor Kerstmis op Curaçao kunnen sommigen zich niet anders voorstellen als dagen, waarop je horen en zien vergaan. Dan weer hier, dan weer daar, knallen de pijlen op de straten en dat neemt nog toe tegen oudjaar.

We dienen niet te vergeten, dat men in Holland ook nog veel van die kabaal-plechtigheden kan meemaken rond deze tijd: ook is daar in sommige streken het kabaal niet van de lucht.

Men kent daar bovendien in sommige streken het klokluiden op St. Thomas 21 Dec. Allemaal gebruiken om door veel kabaal de geesten er vandoor te jagen bij het ingaan van de winter en het nieuwe jaar.

Doch daarnaast is er hier op Curaçao een mooie kerkelijke gewoonte, bekend in alle kerken, bekend ook in de Spaanse landen, waarvan dat gebruik tot ons is gekomen, naar het schijnt.

In de negen dagen voor Kerstmis komt men in grote getale nog vóór het opgaan der zon bijeen voor de H. Mis, die plechtig gezongen wordt. Na de H. Mis zingt men een Spaans lied, waarin men zich blij toont, dat Christus wil komen en waarin men Maria ook prijst en zalig spreekt.

Deze H.H. Missen worden, daar ze bij de opgang der zon gezongen worden, Aurora-Missen genoemd. Een andre naam is Missen van Aguinaldo, naar de naam van de Spaanse edelman, die deze noveen van Missen als een goede voorbereiding op het feest van Kerstmis zou hebben ingesteld. Naar men zegt, zou het gebruik ontstaan zijn in Venezuela.

Hoe het hier op Curaçao is gekomen, is niet bekend, misschien door Spaanse priesters. Het lied dat gezongen wordt na de H. Mis, is zeer vrolijk getoonzet. Sommigen menen er gregoriaanse elementen in te moeten zien.

De tekst van het lid — Spaans, vanwege de traditie en geen Papiaments —, is toch o.i. niet zo heel koud, daar er wordt gewezen op het feit, dat de Paus de Onbevlektheid van Maria als dogma heeft aangekondigd.

Men houde de mooie traditie in ere, ook nu het werk en de fabriek meer roept en het ons lastiger kan maken er heen te gaan.

Br.

NA HET EEUWFEEST VAN MADURO & SONS.

Hedenmiddag om 3 uur zal een plechtige bijeenkomst plaats vinden in de kantoren van de Firma Maduro & Sons, voor de overdracht van de herdenkingsplaats van het eeuwfeest van genoemde firma.

Onze dank voor de uitnodiging.

EXAMENS.

Bij de aan de hoofdleergang gehouden examens in HOEDENVLECHTEN slaagden:

Voor het diploma B.:
Maria Martis, Hilda Gion, Estrella Lard, Agnes Alberto.

Voor het diploma C.:
Olario Gion.

Voor het diploma D.:
Johanita Cijntje, Mercelina Rosalina, Virginia Noir.

Voor het diploma D. met hoogste aantekening: Sirvinia Sintiago.

De meesten dezer candidaten ontvingen hun opleiding aan [illegible]leergang te Santa Rosa.

DE GEVANGENE VAN ZENDA (Cinelandia).

De geschiedenis is al oud; heel oud. Zo oud zelfs dat zij uit de tijd is, naar onze begrippen. Maar op de film schijnt soms nog veel acceptabel, wat men voor een boek overdreven zou vinden.

Een koning van een Balkanstaat (natuurlijk: bij een koning hoort een Balkanstaat, zoals een republiek natuurlijk hoort tot Midden- of Zuid-Amerika), zal juist gekroond worden. Daags tevoren komt er een Engelsman — natuurlijk om te vissen. Koning en visser lijken precies op mekaar en natuurlijk treffen ze elkaar ook. De koning wordt natuurlijk belaagd door een stuk familielid van hem en wordt buiten gevecht gesteld.

Geen nood: natuurlijk neemt de Engelsman dus maar zolang de kroningsplechtigheid waar voor den half bewustelozen echten koning.

Op den duur komt de laatste er natuurlijk wel weer bovenop, en gaat de Engelsman netsje terug naar zijn land. Ofschoon: als het een goeie Engelsman is, zou hij eerst natuurlijk een lening aan de bewuste Balkanstaat moeten verstrekken en in ruil daarvoor een paar aardige commerciële concessies mee naar huis nemen en daar als dank voor den lande bewezen diensten, de titel „Sir" krijgen.

Ronald Colman en Douglas Fairbanks Jr. spelen hun rol uitstekend, maar het is natuurlijk de rol van koning-visser resp. handlanger.

REMBRANDT (Roxy.)

Een minder dan matige film, hoezeer men ook belangstelling kan hebben voor onze grootste nationale schilder. Charles Laughton, die Rembrandt moet uitbeelden, lijkt met zijn opgeplakte snor, wilde haren en kinderlijke gelaatstrekken meer op een verkapte comediant dan op een kerel, zoals de schilders uit die tijd waren.

De film heeft weinig draad, weinig actie en de decors zijn te zeer decor en te Hollands, om als een Hollands landschap of binnenhuis te kunnen gelden.

De film bedoelt een soort biografie te geven; maar helaas komt er weinig terecht van de grote tragiek in Rembrandt's leven.

Wie ook maar enigszins met Rembrandt's levensloop op de hoogte is, mist hier het voornaamste.

Aan onbekenden kan deze film zeker geen juiste indruk geven van het werken, streven en lijden van Rembrandt.

Uiteraard speculeert deze Britse film vooral op de bewondering, die Rembrandt thans in vele lagen geniet. Dat is dan ook de reden, waarom men er moet gaan: niet om een indruk van Rembrandt te krijgen, maar om te zien, in welke mate de (toegegeven: lang niet eenvoudige) vertolking is geslaagd.

KALENDERS.

Van de Ned. Ind. Gas Mij een artistieke maandkalender; eveneens van de K.L.M., alsmede van de firma Maduro en Sons en de firma Henderson.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

Gisteren is door Francotroepen een groot offensief ingezet in Catalonië: er waren gisteren 1000 gevangenen.

Tijdens een onweer sloeg de bliksem in het Vatikaanpaleis, op de plaats waar de privé bibliotheek van den Paus is gelegen. Persoonlijke ongelukken deden zich niet voor. Geringe schade werd aangebracht.

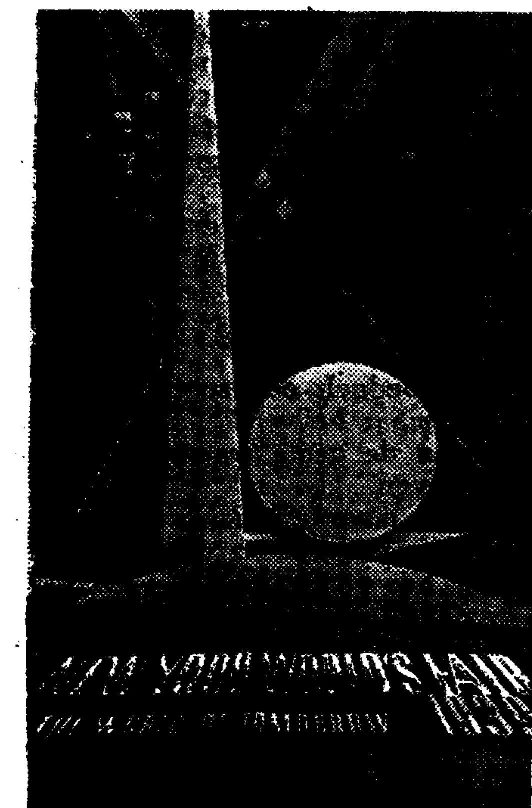
NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

Bij de algemene beschouwingen tijdens de behandeling van de gemeentebegroting verklaarde burgemeester Oud, dat het hem persoonlijk niet onaangenaam geweest zou zijn indien de regering de verantwoordelijkheid van het verbod van de voetbalwedstrijd Nederland — Duitsland op zich had genomen. De verantwoordelijkheid voor de orde berust echter bij de burgemeester. Spr. acht het bewaren van orde vooral iets dat preventief moet zijn. Om deze reden had de burgemeester de wedstrijd niet kunnen laten doorgaan, daar incidenten met zeer onaangename gevolgen het gevolg hadden kunnen zijn en spr. deze niet voor zijn verantwoording durfde nemen. Het meest onaangename voor den burgemeester is echter geweest dat men motieven veronderstelde welke niet aanwezig zijn, weliswaar niet in de stad, doch daarbuiten.

De juridische faculteiten van vele universiteiten door de gehele wereld, waaronder die van Amsterdam, Groningen, Leiden en Batavia protesteren tegen de rechtsschennis inzake de vervolging en kwelling om geloofsovertuiging.

Burgemeester de Vlugt heeft tegen eind April 1939 eervol ontslag aangevraagd.

AFFICHE VOOR DE TENTOONSTELLING TE NEW-YORK.
In het coucours voor een officiele affiche voor de Int. Tentoonstelling te New York werd bovenstaande tekening bekroond.

MEVR. DOLLFUSS IN LONDEN.
Mevr. Dollfuss, de weduwe van den vermoorden rijkskanselier van Oostenrijk, gekiekt in de Victoria Street te Londen, waar zij in gezelschap van een vriendin inkopen deed voor Kerstmis.

DE PRESIDENT VOOR HET GRAF VAN DE ONBEKENDE SOLDAAT.
Dr. Emil Hacha, de nieuwe president van Tsjecho Slowakije, gekiekt nadat hij een krans had gelegd op het graf van de onbekende soldaat. De president staat tussen de generaals Jan Syrovy en Krejci.

KOSTBAAR GESCHENK.
Sir Henry Wood, de beroemde dirigent van het Engels orkest, werd bij zijn 50ste verjaardag verrast met een zeldzame stradivarius.

De oorsprong van het Kerstkribbetje

(Een Kerstvertelling.)

't Was op een late namiddag van de 22ste December in 't jaar 1223.

Ontmoedigd en geheel ontstemd kwam de pastoor van Greccio, in de nabijheid van Rome, thuis van zijn Parochiaal bezoek. Hard wierp hij de deur achter zich dicht, zette met een korte driftbeweging van zijn arm zijn hoed op tafel en begon dan met grote stappen zijn kamer op en neer te lopen.

De huishoudster, die door het ongewone leven zo snel kwam toegelopen als haar oude benen het toelieten, bleef vol verbazing staan in de deur, zonder een woord te kunnen spreken.

Wat was er met Zijn Eerwaarde gebeurd? Iets zeer bijzonders moest hem getroffen hebben, want zo had zij de den goeden pastoro nog nooit gezien. Brandend nieuwsgierig, wat toch wel de reden zou zijn van die opgewondenheid, bleef zij wachten of de pastoor niet zou spreken; maar hem ergens naar vragen durfde zij toch deze keer niet.

— Angela! zeide hij eensklaps, midden in de kamer staan blijvend, zijn er nog eetwaren en brandstoffen?

— Nog voor enkele dagen, mijnheer Pastoor!

— Ga dan terstond een flinke korf vullen met eetwaren, en leg ook een hoop brandstoffen gereed, die stráks zal gehaald worden.

— Maar, pastoor...

— Geen praatjes... doe wat ik zeg en vlug wat! En zonder verder te luisteren naar de tegenwerpingen zijner dienstbode, begon hij opnieuw in gedachten verdiept, op en neer te lopen.

— Wat een armoede en ellende... verschrikkelijk, verschrikkelijk... en o, de onverschilligheid van die rijken... behalve als er vertoon gemaakt moet worden... rijken, rijken! — en hij bleef staan voor zijn kruisbeeld! — rijken, zuchtte hij, hoe komt ge door het oog der naald!... De hoeven der paarden zijn met zilver beslagen; en naast u sleept honger en ontbering mensen naar het graf... en ge ziet toe, onbewogen van hart!...

Diep moet de herder van Greccio geschokt zijn geweest door de tegenstellingen des levens, dat de anders zo zachtzinnige man zulke bittere klachten uitte. Veel had hij gezien en beleefd; maar, hetgeen hij nu ontmoet had, overtrof alles. Uwe beproevingen Heer, kunnen hard zijn!

Nog in het geheel niet tevreden over het gebod van den pastoor, kwam de huishoudster opdagen met een korf eetwaren. Nog steeds opgewonden nam hij zonder een woord te spreken de korf aan en verliet met haastige schreden de pastorie.

Volgen wij hem en de reden van zijn ongewoon doen zal ons duidelijk worden.

Snel — al vreesde hij te laat te komen — liep hij voort, verscheidene straten door, dan rechts, dan links, totdat hij in een der straten voor een poortje bleef staan, rond zag om zich te vergewissen, dat hij zich niet vergistte en dan er in verdween. Nu stond hij in een dier achterbuurten, zoals er destijds in menige plaats te vinden waren, broeinesten van ellende en vooral van besmettelijke ziekte, vuil en onzindelijk, het echte verblijf der volksheffe. Hij stak het kleine pleintje over, ging een huis binnen en beklom een steile strap naar de tweede verdieping, daar stiet hij een deur open en een huivering ging opnieuw over zijn leden, als hij het grote lijden van de familie, die daar thans verbleef, voor de tweede maal zag.

Vier kinderen tussen vijf en negen jaar, bleek, mager en uitgeteerd door het vele hongerlijden, bijna zonder kleren aan, zaten versuft te kijken naar een alkoof, waarin op wat lompen een vrouw lag, uitgemergeld, doodziek en kreunend van de pijn. Naast haar stond de man met slappe ledematen en droeve blik, met de trekken der diepste wanhoop op het gelaat. En voor de rest niets, niets in het ganse vertrek. Alles is verpand, stuk voor stuk; meubels, waaraan de diepste herinneringen waren verbonden, hadden zij met betraande ogen zien wegdragen, als een deel van hun leven. Zij waren gedwongen geweest deze buurt te betrekken, waar ze niet thuis hoorden; ten laatste zelfs hadden zijn het beddegoed verkocht, en toen bleef er, meenden zij, niets meer over dan te zamen van honger te sterven.

De oudste jongen had echter bij elke ellende de hoop niet verloren. Kerstmis, was zijn onveranderlijk woord, zou verandering brengen. Hij althans zou niet sterven, want hij was gezegend door Franciscus, de heilige van Umbrie, en had beloofd den heilige te zullen volgen. En als hij te eten had, zouden het zijn ouders en broertjes en zusjes ook hebben.

Men geloofde hem niet. De ontbering, geleden buiten hun schuld, en niettegenstaande hun pogingen om er aan te ontkomen, had hun gevoel afgestompt en willoos wachtten zij wat de toekomst zou brengen.

Zo had de pastoor hen die middag gevonden, na lang zoeken, en het hart kromp hem ineen van weedom bij het zien van zoveel ellende. Woorden en tranen hielpen niet, dat begreep hij en daarom ging hij spoedig heen om hulp te halen.

In een rijk, voornaam huis, zag hij de keurigste en kostbaarste Kerstgeschenken binnendragen. Hij ging binnen en sprak den bewoner over de nood van het ongelukkige gezin.

Men zette een treurig gericht en zuchtte over zoveel armoede. Maar toen de brave geestelijke om hulp vroeg, werd hij onder allerlei uitvluchten met een kleinigheid afgescheept.

Bij een volgende familie zong men ter oefening het Kerstlied:

— Il Figlio de Dio incarnato.

(De Zoon van God is Mens geworden).

Hier, dacht hij, is reeds enige Kerst- [illegible] geen klinkende gaven. En na nog meerderen om hulp gevraagd te hebben, had hij tenslotte nauwelijks genoeg, om de vuurhaard terug te kopen, zo dringend nodig voor zijn arme beschermelingen bij de felle koude.

Deze tegenstrijdige indrukken, die elkaar zo snel waren opgevolgd, hadden bij den pastoor de opgewonden stemming veroorzaakt, waarover de oude huishoudster zo meewarig het hoofd had geschud. Doch keren wij terug naar de schamele woning.

Op het zien van den beladen pastoor kwam er leven in de geraamten, en gretig vielen ze aan op de spijzen. Als allen zich versterkt hadden, gaf hij zijn wenken. Hij beval den man de reeds geloste haard terug te halen en spoedig een geneesheer te ontbieden om voor de zieken te zorgen. 't Geluk dat hij hier bracht, stelde hem ruimschoots schadeloos voor de ondervonden teleurstellingen. Hij beloofde terug te komen en verliet welgemoed die plaats, vast besloten om met het Kerstfeest de rijken krachtig aan te sporen tot naastenliefde.

II.

Daags na het boven verhaalde, verspreidde zich de tijding door de parochie, dat de arme boeteling van Assisie onder goedkeuring van den Paus, op een heel bijzondere wijze daar het Kerstfeest zou komen vieren. De H. Franciscus wilde als het ware met eigen ogen de koude en armoede doen zien, die Zijn Goddelijken Meester geleden had in de eerste nacht van zijn Godmenselijk bestaan op aarde. Heel het volk had met blijdschap die tijding ontvangen, maar niemand met meer vreugde dan de kleine arme en ongelukkige familie, die nu vast overtuigd was van de wonderbare tussenkomst, en niet meer twijfelde aan moeders genezing, ofschoon er, volgens verklaring van den geneesheer, geen hoop meer was op herstel, daar haar uitgeteerd lichaam niet meer bestand bleek tegen de slopende kracht der longontsteking.

Volgens verlangen van Franciscus zou het feest gevierd worden op het landgoed van zijn vriend Johannes Velita, als het meest geschikt voor zijn inzichten. Hij droeg dan ook dezen edelman op alles in gereedheid te brengen.

Deze deed wat hij kon, maar hij niet alleen; ook de overige bewoners van Greccio en omliggende plaatsen bereidden zich voor, ieder naar vermogen, en ieder gevoelde, dat er iets geheimzinnigs ging plaats hebben.

De nacht van 25 Dec. brak aan. De armoedige grot was gereed, os en ezel er heen geleid en de kribbe er in gezet. In de kribbe lag het Goddelijk Kindje op wat stró. Naast de stal was een nood-altaar opgeslagen voor de H. Diensten, alles prachtig versierd en verlicht.

Een heerlijk en tot dan toe ongekend schouwspel!

Processie-gewijze, voorafgegaan door het kruis, trokken de kinderen van Franciscus de geestelijken en het volk met brandende fakkels in de hand naar de bestemde plaats. In de nabijheid van den heilige merkte men een arm, tenger knaapje, dat zijn van begeestering stralende blikken op den heilige gevestigd hield.

Indrukwekkend was het die grote menigte biddende mensen in het phantastisch fakkellicht, dat tussen de bomen flikkerde en schitterde, zich te zien voortbewegen en te groeperen om kribbe en altaar.

Vol geestdrift klonken de klanken der Kerstliederen, door de bezielde menigte gezongen, ten hemel en echoden vandaar terug naar de aarde in een zingende genadezegen.

Om twaalf uur besteeg de priester met zijn dienaren het nood-altaar om de geheimzinnige menswording van Gods Zoon in de handen van de priester te vieren.

De H. Franciscus assisteerde als diaken.

Bij het Evangelie voerde hij het woord tot de menigte over het geheim van de nacht. Met Seraphijnse gloed sprak hij over de Menswording, over de liefde van Jezus voor ons.

En hij sprak over de armoede van het Goddelijk Kind en over de armoede onder de mensen, en velen voelden zich opgebeurd door zijn woord.

En hij sprak over de rijken en hun plichten om in de armen den armen Heiland te kleden, te voeden, te verwarmen. En menigeen boog beschaamd het hoofd en sloeg rouwmoedig op de borst.

Het was een rede, die indruk maakte en niet nalaten zou vruchten te dragen.

En de herder van Greccio dankte in zijn hart den pasgeboren Heiland voor deze nacht.

Onder de eerbiedigste aandacht werden de H.H. Geheimen voortgezet, totdat het: „Ite missa est" van den priester het einde der plechtigheid aankondigde.

Diep ontroerd over de gebeurtenissen van die nacht, toog de menigte heen, een onvergetelijke indruk meenemend van dat nagebootste geboortefeest .Alleen een arme bleke jongen bleef nog lange tijd achter, als vastgekluisterd aan die geheimzinnige plaats en het gelaat strak gevestigd op het beeld van het Kerstkindje in de kribbe.

Toen de Kerstdagen voorbij waren, zat de pastoor van Greccio in zijn leuningstoel en lachte vergenoegd. Nooit had hij een zaliger Kerstfeest gevierd, en hij dankte de Goddelijke Voorzienigheid van harte, die door St. Franciscus zulk een wonderlijke verandering had teweeg gebracht in de harten van [illegible] De aalmoezen stroomden toe en niet het minst van de meest hardvochtigen, als wilden zij nu in korte tijd de schade van een lang verleden herstellen. Hij kon nu in overvloed helpen. Bijzonder zou hij nu zorgen voor de ongelukkige familie, opdat zij maar spoedig de ongelukkige dagen vergeten zou zijn. Hij wachtte dan ook niet lang om nogmaals de ewg te gaan, de laatste tijd meermalen door hem betreden. Vooral zou hij zich het lot aantrekken der kinderen, daar zij binnen enige dagen van hun moeder beroofd zouden zijn.

Wie beschrijft echter zijne verbazing, toen hij, binnenkomende, in plaats van een stervende vrouw, een gezonde, krachtige moeder zag, druk aan de arbeid om de ontredderde boel in orde te brengen.

— Is hier een wonder gebeurd? vroeg hij op een toon, die duidelijk te kennen gaf, dat hij er niet aan twijfelde.

— Ja zeker, Eerw., antwoordde de vrouw lachend. En dan overmeesterd door het gevoel van dankbaarheid, in tranen uitbarstend, vertelde zij, hoe zij plotseling genezen was, toen men het stró uit het Kerstkribje op haar gelegd had. Haar zoontje had het meegebracht en op haar gelegd met de woorden: Moeder, gij zult wel genezen; ik heb goed gebeden. En zijn vertrouwen was niet beschaamd geworden.

Als een lopend vuur ging de tijding van de wonderlijke gebeurtenis door de gemeente.

Het stró werd bewaard als een kostbare reliquie. Men gevoelde zijn geloof versterkt nu Hij, die door aanraking van zijn kleed de vrouw van hare bloedvloeiing genas, thans door het stró dezer door Franciscus gebouwde kribbe ener kranke moeder de gezondheid had weergegeven.

Sinds dat ogenblik heeft de arme familie geen ellende meer gekend. De bleke knaap met zijn vurig Godsvertrouwen werd later een volgeling van Franciscus en een sieraad zijner orde.

En van die dag af dagtekent de gewoonte om op het feest van 's Heren Geboorte in onze kerken een Kerstkribbe te plaatsen.